Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1894. 43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 295.)

Daab for de Døde.

Daab fordres af Alle. Daaben og dens almindelige Anvendelighed er allerede bleven omhandlet. Det er blevet vist, at Lydighed til denne Ordinanse er væsenlig til Frelse, og at denne Betingelse er lige bindende for Alle uden Undtagelse. Paa intet Sted i Skriften finde vi, at der i denne Henseende er gjort nogen Forskjel mellem de Levende og de Døde. De Døde ere Saadanne, som have levet i en Dødelighedstilstand her paa Jorden; de Levende ere dødelige Væsner, der en Gang skulle gjennemgaa den bestemte Forvandling, som vi kalde Døden. Alle ere Børn af den samme Fader, og Alle skulle blive dømte eller modtage enten Løn eller Straf fra den samme retfærdige Dommer med samme Mellemkomst af hans Naade. Kristi forsonende Offer blev ikke alene frembaaret for de Faa, som levede paa Jorden, medens han var her i Kjødet, ejheller for dem alene, som skulde fødes efter hans Død, men for alle Jordens Indbyggere baade de forbigangne, de nærværende og de tilkommende. Han blev af Faderen bestemt til at være baade de Levendes og de Dødes Dommer (Ap. Gj. 10, 42.); han er Herre over de Døde saavel som over de Levende (Rom. 14, 9.), som det af Mennesket forstaas med Levende og Døde, men overfor ham indtage Alle den samme Stilling; der gives ingen Undtagelse, thi for „ham leve de Alle." (Luk. 20, 36. 38.)

Evangeliet er endnu ukjendt af Mange. Blandt den utallige Skare af menneskelige Væsener, som have levet paa Jorden, have kun en forholdsvis lille Del hørt og endnu færre annammet Evangeliet. I Løbet af Verdens Historie har der været lange Tider af aandeligt Mørke, da Evangeliet ikke

blev prædiket paa Jorden, da der ikke fandtes nogen af Herren befuldmægtiget Repræsentant til at forrette i Rigets frelsende Ordinanser. En saadan Tilstand har aldrig eksisteret, uden at den har været en Følge af Folkets Vantro og Haardnakkethed; eftersom Menneskene med frit Forsæt have traadt Sandhedens kostbare Perler under Fødder og forsøgt at myrde og tilintetgjøre dem, der have forkyndt disse ædle Sandheder, ere disse himmelske Skatte i Forsynets Retfærdighed saavel som hans Naade blevne borttagne, indtil en mere værdig og taknemlig Slægt skulde oprejses.

Man kan med Rette spørge: Hvilken Plan har Gud i sin vise Styrelse lagt for deres endelige Frelse, som saaledes have forkastet hans Ord, og for dem, som aldrig have haft Anledning til at høre Evangeliets Budskab? I Følge de gamle sekteriske Læresætninger, som have været almindelig antagne iblandt de saakaldte kristne Samfund under den lange Nats aandelige Mørke, og som endnu blive prædikede med stor Iver af Saadanne, der endnu ikke ere blevne dragne ud af dette Mørke, vil enten uendelig Straf eller evig Lyksalighed, af lige eller ensartet Grad og Beskaffenhed være enhver Sjæls Lod; at Dommen eller Lønnen vil blive i Forhold til den Stilling, som Aanden befinder sig i, naar Legemets Død indfinder sig; et langt syndigt Liv kommer saaledes ikke paa nogen Maade i Betragtning, naar man blot paa sit Dødsleje viser Omvendelse; og de, der have udvist en ærlig og retskaffen Vandel, men forsømt at iagttage disse Ceremonier tilhørende et antaget Kirkesamfund, skulde henvises til Helvedes Kvaler uden noget Haab om Frelse. En saadan Tro kan stilles ved Siden af den kjætterske Lære, der fordømmer smaa, uskyldige Børn, som ikke ere blevne bestænkede af selvkaldte Mænds hellige (?) Hænder. Det er Bespottelse paa denne Maade at gjøre Lune og Hævngjerrighed til Egenskaber af den guddommelige Natur. I Følge Guds Retfærdighed kan Ingen blive dømt under en Lov, som har været ham ubekjendt. Det er sandt, at Dommen, evig Straf, er bestemt som de Ugudeliges Lod; men den rette Mening af dette forfærdelige Udtryk beskrives af Herren selv (Pagtens Bog 44, 2.): „Evig Straf er Guds Straf;" thi „Evig" og „Uendelig" ere iblandt hans Navne, og disse Ord betegne hans Egenskaber. Ingen Sjæl vil blive fængslet eller underkastet Straf længere end den nødvendige Tid for at udsone den forlangte Forbedring og for at tilfredsstille Retfærdighedens Krav, i hvilken Hensigt Straf udelukkende er indstiftet. Ingen vil nogensinde blive tilladt at indkomme i noget herligt Rige uden først at have vist Lydighed mod dets Love.

Evangeliet skal prædikes for de Døde. Det er derfor tydeligt, at Evangeliet maa blive prædiket i Aandeverdenen; og Skrifter beviser udtrykkelig, at Forberedelser ere gjorte for et saadant Arbejde. Petrus forkynder i sin Beskrivelse over Frelserens Mission denne Sandhed saaledes:

„Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." (1. Pet. 4, 6.)

Kristus paabegyndte dette Arbejde blandt de Døde i Tidsrummet mellem hans Død og Opstandelse. Medens hans Legeme hvilede i Graven, var hans Aand i Virksomhed blandt de hedengangne Aander, thi omendskjøndt han vel led Døden efter Kjødet, saa blev han dog levendegjort efter Aanden. „I hvilken han og gik bort og prædikede

for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle bleve frelste i Vandet." (1. Pet. 3, 18—20.)

Andre Skriftsteder bekræfte, at Kristus, medens hans Legeme laa i Graven, ikke gik til det Sted, som almindelig kaldes Himmelen — hans Faders Bolig; men at han arbejdede blandt de Døde, som i højeste Grad trængte til hans Betjening. Den ene af Misdæderne, som var korsfæstet ved hans Side, fik, formedelst sin Ydmyghed, det af den døende Frelser givne Løfte: „I Dag skal Du være med mig i Paradis." (Luk. 39—43.) Og dog sagde Herren, som da var opstanden, tre Dage derefter til den bedrøvede Maria Magdalene: „Jeg er ikke endnu opfaren til min Fader." (Joh. 20, 17.)

Om det ansaas for nødvendigt og retfærdigt, at Evangeliet skulde prædikes for Aanderne, som vare ulydige i Noahs Dage, er det da ikke ligesaa fornuftigt at antage, at den samme Anledning vil blive stillet til Andres Raadighed, som have forkastet Herrens Ord til forskjellige andre Tider, thi den samme Ligegyldighed og Ulydighed, som karakteriserede Folket i Noahs Tid, eksisterede ogsaa i Tidens Midte (Luk. 17, 26.) og hersker i den nuværende Uddeling; og videre, hvis Frelse i Overensstemmelse med Guds Plan tilbydes dem, som med fri Vilje ere ulydige, som i Virkeligheden foragte Sandheden, kunne vi da tro, at den overvældende Masse af hedengangne Aander, som aldrig have hørt Evangeliet blive prædiket, skulde henvises til evig Straf? Nej, Gud har bestemt, at selv Hedningenationerne og de, som aldrig kjendte nogen Lov, skulle blive frelste. (Pagtens Bog 15, 10.)

Faderens gode Gaver ere ikke indskrænkede til denne Virkekreds alene, men de ville blive uddelte gjennem Evighederne i Følge Retfærdighedens Principer. Alle de, som forkaste Guds Ord i dette Liv, skulle hjemsøges af den Straf, som er bestemt for denne Handling; men efter at denne Gjæld er betalt, ville Fængslets Dore blive opladte, og de Aander, som have været indespærrede i Lidelse, og som nu ere tugtede og ere blevne rene, ville komme frem for at deltage i den Herlighed, som er bestemt for denne Klasse.

Kristi Arbejde blandt de Døde blev forudsagt. Flere hundrede Aar før Kristi Komme i Kjødet frydede Profeterne sig over, at de vidste, at Frelse formedelst ham vilde blive tilvejebragt for de Døde saavel som for de Levende. Esaias siger, da han beskriver de Straffedomme, som skulle overgaa de Hovmodige og Stolte:

„Og de skulle samles tilhobe, som Fanger samles til en Hule, og blive indelukte i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte." (Es. 24, 22.)

Den samme store Profet vidnede om sin tilkommende Frelser og siger, at han er bestemt „til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet." (Es. 42, 7.).

Og David udbryder, da han synger med Inspirationens Aand angaaende Gjenløsning fra Graven: „Derfor glæder mit Hjerte sig, og min Ære fryder sig; ja mit Kjød skal bo tryggeligen. Thi Du vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; Du skal ikke lade Din Hellige se Forraadnelse. Du vil kundgjøre mig Livets Sti; for Dit Ansigt er Mætrelse af Glæder, Livsaligheder ved Din højre Haand evindeligen." (Ps. 16, 9—11.)

De Levendes Arbejde for de Døde. De Dødes Gjenløsning vil finde Sted i nøjagtig Overensstemmelse med Guds Lov, hvilken er skreven i Retfærdighed og forfattet i Barmhjertighed. Det er ligeledes umuligt for nogensomhelst Aand, enten i Legemet, eller udenfor Legemet, at opnaa, endsige faa et Løfte paa evig Herlighed, undtagen paa Betingelser af Lydighed til Evangeliets Love og Ordinanser. Og efter som Daaben er væsenlig til de Levendes Frelse, saa er den ligeledes uundværlig for de Dødes Gjenløsning. De første Hellige forstode dette, og derfor lærtes Læren om Daab for de Døde iblandt dem. I et kraftigt Brev til de Hellige i Korinth forklarer Paulus Opstandelsens Principer for dem, hvorledes de Døde skulle opstaa af deres Grave. „Den første er Kristus, dernæst de, som ere Kristi, udi hans Tilkommelse;" og som et Bevis paa, at denne Lære om Opstandelsen var indbefattet i Evangeliet, som de havde annammet det, spørger Apostelen: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" (1 Kor. 15, 29.) Disse Ord ere utvetydige, og det Faktum, at de bleve ytrede uden nogen Forklaring eller Fortolkning, beviser, at Principet Daab for de Døde var meget almindeligt forstaaet iblandt det Folk, til hvem denne Epistel blev skreven.

Heri vises Nødvendigheden af Stedfortrædelse — de Levende udføre Arbejde for de Døde; Børn udføre et Arbejde for deres Forfædre, som disse ere ude af Stand til at udføre for sig selv. Mange og forskjellige ere de Fortolkninger, som Menneskene i deres fejlbare Visdom have givet denne af Paulus saa tydelige Fremstilling; men den Oprigtige og Sandhedssøgende finder ingen Vanskelighed i at fatte Meningen deraf.

I de Ord, som udgjøre Slutningen af det gamle Testamente, profeterer Malachias om det store Arbejde, der skulde udføres for de Døde i de sidste Dage:

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band." (Mal. 4, 5. 6.)

Det er en almindelig Tro blandt mange Bibelforskere, at denne Profeti henthyder til Johannes den Døbers Fødsel og Virksomhed (Matt. 11, 14; 17, 11.), da Elias' Aand og Kraft i Virkeligheden hvilede paa Johannes, som Engelen havde forkyndt (Luk. 1, 17; Pagtens Bog 50, 2.); men vi have ingen Beretning om, at Elias aabenbarede sig til Johannes; og desforuden var der Intet i hans Embedes Forvaltning, der stadfæster den Slutning, at denne Profeti i ham blev fuldkommen fuldbyrdet. Vi maa derfor skue fremad i Verdens Historie for Opfyldelsen af Profeten Malachias' Ord. Den 21de September 1823 modtog Joseph Smith et Besøg af et himmelsk Sendebud, som sagde, at han var Moroni og udsendt fra Guds Nærværelse. Iblandt de Instrukser, som denne Engel gav den udvalgte Yngling, citerer han Malachias' Profeti, som allerede er omtalt, men i et lidt forskjelligt og visselig mere udtryksfuldt Sprog end det, der forekommer i den almindelige Oversættelse af Bibelen; Engelens Fremlæggelse er saaledes:

„Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og Enhver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, thi de, der komme, skal opbrænde dem, siger den Herre

Zebaoth, og skal hverken lade dem Rod eller Gren. Se, jeg vil aabenbare Eder Præstedømmet ved Elias, Profetens Haand, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal plante de Forjættelser, som gaves Fædrene i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til deres Fædre; at ikke al Jorden skal blive aldeles ødelagt, naar han kommer." (Jævnfør Mal. 4, 1. 5. 6.)

I et herligt Syn, som blev givet Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3dje April 1836, viste Profeten Elias sig for dem, den Samme, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden; og han kundgjorde for dem: „Se Tiden er kommen, om hvilken Malachias' Mund taler, vidnende, at han (Elias) skulde komme, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrenes, at ikke hele Jorden skulde hjemsøges med Forbandelse. Derfor er denne Husholdnings Nøgler overantvordede i Eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at den store og forfærdelige Herrens Dag er nær, ja staar for Døren." (Pagtens Bog, eng. Udg. 110, 13—16.)

Fædrene og Børnene ere gjensidig afhængige af hverandre. Et af de store Principer, som danner Grundvolden for Læren om Frelse for de Døde, er det, at Fædrene og Børnene ere gjensidig afhængige af hverandre. Alt, som Profeten Joseph Smith lærte de Hellige, medmindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem de hedengangne Fædre og de nulevende Børn, saa skulde hele Jorden blive slagen med Forbandelse. (Pagtens Bog 106, 18.) Guds Plan bestemmer, at hverken Børnene eller Fædrene kunne opnaa Fuldkommenhed foruden hverandre; og den nødvendige Forening tilvejebringes ved Daab for de Døde. Maaden, hvorpaa Børnenes Hjerter og Fædrenes Hjerter blive vendte mod hverandre, er meget tydelig i disse Skriftsteder. Naar Børnene lære, at de ikke kunne opnaa Fuldkommenhed foruden deres Forfædres Bistand, saa er det naturligt, at deres Hjerter aabnes, deres Tro opvækkes og gode Gjerninger paabegyndes for deres Afdødes Forløsning; og naar de hedengangne lære af Evangeliets Forkyndere, som arbejde iblandt dem, at de maa stole paa deres Børn som stedfortrædende Frelsere, da ville de gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at understøtte deres Repræsentanter, som endnu ere i Kjødet, med deres Tro og Bønner, saa at de kunne være i Stand til at udføre dette Kjærlighedens Arbejde for dem. Og Kjærligheden, som er en Drivkraft i sig selv, bliver herigjennem endnu stærkere. Med Undtagelse af den Sindsbevægelse, der vækkes i et Menneskes Bryst ved at have Omgang med Guddommelige, gives der kun faa Følelser, som ere stærkere eller renere end Kjærlighed til Slægtninge. Himlen selv kunde ikke tilfredsstille vore Ønsker, hvis Familiebaandet ikke eksisterede der.*) Disse Kjærlighedsfølelser i Himmelen ville afvige fra dem, vi nu ere i Besiddelse af, ved, at de ville være

*) Da Aabenbarelsen angaaende Læren og Daab for de Døde blev given i vor Tid, kan man med Rette sige, at der aabnedes et nyt Tidsafsnit i Menneskeslægtens Historie. Paa den Tid, da Profeten Joseph Smith modtog denne Aabenbaring, var det en i den kristne Verden almindelig antagen Anskuelse, at Sjælens evige Skjæbne var uigjenkaldelig afgjort ved Døden og for hele Evigheden. Hvis den ikke blev belønnet med evig Lyksalighed, saa var den dømt til evig Kval og Pine, og udenom Grænsen for Mulighed til, at det nogensinde vilde ophøre eller forandres. Denne afskyelige og forfærdelige Lære, der aldeles strider mod ethvert retfærdigt

dybere, stærkere, ædlere. Og saaledes kan formedelst Guds Naade ethvert af hans svage og dødelige Børn, som har paataget sig Kristi Navn her paa Jorden, blive Frelser i et begrænset Omfang for sine Forfædres Hus; og dette, formedelst stedfortrædende Arbejde og Opofrelse, udført i Ydmyghed, og som fremstilles ved Daabens Ordinanse i Lighed med Frelserens Død, Begravelse og Opstandelse.

Arbejdet for de Døde er dobbelt. Det, som udføres her paa Jorden, vilde være ufuldstændigt, om ikke den tilsvarende Del deraf blev udført paa den anden Side af Sløret. Et Missionsarbejde udføres der, hvorved Evangeliets Budskab bringes til de hedengangne Aander, som derigjennem komme til Kundskab om det Arbejde, der bliver udført her paa Jorden paa deres Vegne. Hvilke herlige Ting angaaende Guds Hensigter, der saaledes fremstilles for os! Hvor stor er ikke Guds Barmhjertighed lagt for Dagen ved dette Bevis paa hans Kjærlighed! Hvor ofte se vi ikke Venner og Yndlinge, vi anse for de Skjønneste og Bedste, som Jorden ejer, falde for Dødens Le, uagtet al vor Tro og Guds Præstedømmes Administration! Men hvem af os kan sige, om ikke disse Aander, som saaledes forlade os, behøves til at forrette i Forløsningens Arbejde hinsides, maaske for at prædike Evangeliet til deres Forfædres Aander; medens Andre af den samme Slægtlinje arbejde i et lignende Øjemed her paa Jorden.

Saavidt som den guddommelige Vilje er bleven aabenbaret, er det nødvendigt, at de ydre Ordinanser, saasom Daab i Vand, Hænders Paalæggelse for Meddelelsen af den Helligaand, og de højere, derefter følgende Ordinanser, skulle udføres her paa Jorden, ved at en passende Repræsentant i Kjødet fremstaar som Stedfortræder for den Døde. Udfaldet af saadant Arbejde overlades i Guds Haand. Ingen behøver at antage, at de Døde formedelst disse Ordinansers Udførelse paa nogen Maade ville blive tvungne til at annamme dem, eller at de i mindste Maade ville blive hindrede i at udøve deres egen Handlefrihed. De ville antage eller forkaste i Forhold til den Grad af Ydmyghed eller Gjenstridighed, de udvise overfor guddommelige Ting; men det Arbejde, som saaledes er udført for dem her paa Jorden, vil være til Nytte, naar Fornuften og sunde Lærdomme have vist dem den sande Stilling, hvori de befinde sig.

Templer og andre hellige Steder ere nødvendige for Udførelsen af disse hellige Ordinanser. Naarsomhelst en Organisation af Præstedømmet har eksisteret paa Jorden, saa har Herren befalet at bygge og berede Steder, passende til hans Tjeneste, hvor hans Kirkes Ordinanser kunde udføres. Det er naturligt, at en saadan Bygning

og guddommeligt Princip, blev almindelig troet; at alle de hedenske Nationer, som vare døde foruden Kundskab om den sande Gud og om den Frelse, der var tilvejebragt ved hans Søn Jesus Kristus, skulde lide Helvedes Straf til evig Tid. Denne Tro tydeliggjøres ved et Svar, som en vis Biskop gav Frankernes Konge, der var i Færd med at lade sig døbe under Biskoppens Hænder. Kongen var en Hedning, men han havde besluttet sig til at antage den Form af Religion, som da kaldtes Kristendommen. Han kom til at tænke paa, at dersom Daab var nødvendig til hans Frelse, hvad skulde der saa blive af hans kjære Forfædre, som vare døde som Hedninger? Denne Tanke udviklede sig til et Spørgsmaal, hvilket han rettede til Biskoppen. Prælaten, der var mindre diplomatisk end mange af hans Sekt, svarede ham ligefrem, at de vare gaaede til Helvede. „Da ved Thor," svarede Kongen, „gaar jeg ogsaa did," og derpaa afslog han at modtage Daaben eller at blive en Kristen." — G. Q. Cannon's Life of Joseph Smith, Side 510.

burde være en Frembringelse af Folkets største Anstrængelse, eftersom det frembæres som et Offer for Herren. Herrens udvalgte Folk har i alle Tidsaldre været et tempelbyggende Folk. Kort Tid efter, at Israels Børn vare blevne udfriede fra den ægyptiske Trældom, befalede Herren dem at opføre en Helligdom til hans Navn, hvis Plan han nøjagtig forklarer. Skjønt denne Helligdom kun bestod i et Telt, saa var den dog meget omhyggeligt udstyret og dekoreret; Folkets bedste Offer blev anvendt for dets Konstruktion (2 Mos. 25; 35, 2.); og Herren udviste, at han antog dette Offer af hans omvandrende Folk, ved at hans Herlighed fyldte Tabernaklet og der aabenbarede sig selv. (2 Mos. 40, 34—38.)

Da Folket havde bosat sig i det forjættede Land, blev Forsamlingens Tabernakel anbragt paa et mere blivende Sted (Jos. 18, 1.), men det blev alligevel holdt i Ære, formedelst dets hellige Hensigt, indtil Salomons Tempel blev fuldført og da indtog Pladsen som Herrens Helligdom. Dette Tempel, den pragtfuldeste Bygning, som nogensinde er blevet opført af Mennesker for hellige Øjemed, blev indviet med højtidelige Ceremonier; men dets Herlighed var af kort Varighed, thi inden fyrretyve Aar efter dets Fuldførelse tabte det sin Glans, og tilsidst blev det et Rov for Luerne. En delvis Gjenopbyggelse af Templet blev udført, da Jøderne vendte tilbage fra deres Fangenskab; og formedelst den venlige Indflydelse, der blev ydet af Cyrus og Darius, blev Zorobabels Tempel indviet. (Esras 1, 3—6; 1 Kong. 6 og 8 Kap.) At Herren fandt Behag i sit Folks Bestræbelse for at de vedligeholdt en Helligdom til hans Navn, ses tydelig af den Aand, der besjælede dem, som arbejdede deri, iblandt hvilke vare Sacharias, Haggia og Malachias. Dette Tempel blev staaende i næsten fem Hundrede Aar, da kun nogle faa Aar før Kristi Fødsel en Restauration paa denne Bygning blev paabegyndt af den ugudelige Herodes den Store, og derefter blev det i Historien bekjendt under Navn af „Herodes Tempel." Forhænget i dette Tempel revnede ved Jesu Korsfæstelse, og i Aaret 70 A. D. blev Bygningen totalt ødelagt af Titus.

Fra den Tid og til den nærværende Husholdning er intet Tempel blevet opført paa den østlige Halvkugle. Det er sandt, at mange pragtfulde Kirker ere blevne opførte for offenlig Gudstjeneste, men en kolossal Bygning udgjør ikke et Tempel. Et Tempel er mere end en Kirke, et Forsamlingshus, et Tabernakel eller en Synagoge; det er et Sted, som specielt er indviet og helliget til Herren, og som udmærker sig ved, at han anerkjender Ordinanser, der ere udførte der, henhørende til det hellige Præstedømme. De Sidste-Dages Hellige have, tro mod det Karaktertræk, som altid følger Guds udvalgte Børn, været et tempelbyggende Folk fra deres første Begyndelse. (Pagtens Bog 103, 12.) Kun nogle faa Maaneder efter Kirkens Organisation i den nærværende Husholdning henviser Herren til det Tempel, som skulde bygges. (Pagtens Bog 57, 3.) I Juli Maaned 1831 udpegede Herren en Plads i Independence, Missouri, som det Sted, hvorpaa et Fremtids-Tempel skulde staa (Pagtens Bog 27, 1.); men Arbejdet derpaa er endnu ikke blevet fuldført, hvilket ligeledes er Tilfældet med Templet i Far West, Missouri, til hvilket Hjørnestenen blev lagt den 4de Juli 1838. Der er allerede blevet opført og indviet seks Templer i den nærværende Uddeling, og i alle disse ere hellige Ordinanser blevne admini-

strerede. Disse ere: Templet i Kirtland, Ohio; i Nauvo, Illinois; i St. George, Logan, Manti og Salt Lake City, Utah. Templet i Kirtland og i Nauvo bleve opgivne eller forladte, da de Hellige bleve drevne mod Vest af en rasende Pøbelhob, og selve Bygningerne ere blevne Ruiner; men Templerne i Utah ere bevarede til Guds Tjeneste. Og Storheden og Herligheden af det Arbejde, som bliver udført indenfor deres hellige Omraade, vidner om Guds naadige Antagelse, til hvis Navn de bleve opførte og indviede, og om, at han vedvarende udgyder sine Velsignelser over dem og over sit Folk. I disse hellige Værelser gaar Arbejdet for de Dødes Gjenløsning og de Levendes Begavelse stadigt fremad.

(Fortsættes.)

Den 15de Juli 1894.

Om Tidernes Tegn.

„Men I skulle høre Krige og Rygte om Krige. Ser til, at I ikke forskrækkes; thi dette maa altsammen ske; men Enden er ikke endda. Thi Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilense og Jordskjælv her og der. Men alt dette er kun Veernes Begyndelse." (Matt. 24, 6—8.)

Lærde Mænd have forsøgt at anvende denne Profeti paa den Tid, da Jerusalem blev ødelagt, hvilket fandt Sted kort efter Frelserens Bortgang. Det betvivles ikke, at han ogsaa ved samme Lejlighed talede om Jerusalems Ødelæggelse, men de næst følgende Vers og i Særdeleshed det 13de, som lyder saaledes: „Men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig," tyder paa, at han talede om det, som skulde ske i de sidste Dage.

Den, som med Opmærksomhed følger Tidens Gang, kan tydeligen se, at de bestemte Tegn nærme sig med hurtige Skridt. Nogle kunne muligvis indvende, at Krig, Hungersnød og Pestilense er Noget, som har eksisteret fra Tid til anden lige fra Verdens Begyndelse. Dette kan ikke nægtes; det betvivles heller ikke, at Regnbuen altid har vist sig under dertil gunstige Forhold, men den var aldrig af nogen særdeles Betydning for Menneskene, førend Herren havde givet den til Noah som et Tegn paa, at han ikke mere vilde ødelægge Jorden med Vand. Paa samme Maade have disse Uroligheder og Ulykker altid fundet Sted som Virkninger og som en Følge af visse Aarsager. Men Frelseren gav det som et Tegn, at naar alle disse Ting kom samtidig eller umiddelbart efter hverandre, saa skulde hans trofaste Børn vide, at Tiden for hans anden Tilkommelse var nær.

Lader os for et Øjeblik betragte Stillingen i vor Tid. Er den ikke rædselsfuld? Beretninger om Jordskjælv, Ødelæggelser ved Storm og Ildsvaade, Oversvømmelser o. s. v. høre til Dagens Orden. Ikke at tale om Mord og Plyndring, Selvmord, Tyveri samt Forbrydelser af alle Slags. Skeptikerne forsøge i Virkeligheden at bortræsonnere disse Kjendsgjerninger ved at paastaa, at

det er den høje Kultur og Avispressens Udstrækning, som er Aarsag til, at alle Folk nu for Tiden faa at vide Alt, hvad der sker, medens i Fortiden kun nogle Faa fik Kundskab om det, der skete i Verden. En Del Sandhed er der vel i denne Paastand, men selv de, som anføre dette, kunne ikke tilfredsstille sig ved den Overbevisning; den nøgne Virkelighed stirrer dem i Øjnene, og selv om de end ønske det, kunne de dog ikke frigjøre sig fra den Fornemmelse, at Tiden bebuder noget Truende, som de ikke kunne afværge.

I vor oplyste Tidsalder kunde det anses som høist mærkværdigt, at Krig, Hungersnød og Pestilense virkelig kan true Folket. Kristendommen, som har en saa almindelig Udbredelse, burde lære Folket at elske og respektere hverandre; under videnskabelig Behandling burde Jorden frembringe Overflod af Alt, som fordres til Livets Ophold, og med vor høje Dannelse burde vi være i Stand til at undgaa mange Sygdomme, som vore Forfædre vare udsatte for. Dette er alligevel ikke Tilfældet. Egoisme og Rovlyst, der synes at modarbejde alle Kristendomsvenners Bestræbelser, foraarsage Krig og som en uundgaaelig Følge deraf Nød og Elendighed paa de hærjede Steder; eftersom Kulturen tiltager, optræde nye Sygdomme, der trodse Lægernes Videnskab.

Der har aldrig været en Tid, hvor saa mange Mænd bære Vaaben, som nu. Vi læse med Forbauselse om Xerxes' Millionhær. Men hvad er den at sammenligne med den Masse Mennesker, som Europa nu kunde stille paa Valpladsen med kun nogle faa Timers Varsel og Alle forsynede med de mest dødbringende Vaaben? De europæiske Magter anstrænge sig af alle Kræfter for at indtage første Rang paa Militarismens Omraade. Fred hersker paa Overfladen, men denne Fred kan hvilkensomhelst Dag være forbi, og de, som da ikke ere forberedte paa at møde deres Fjende, kunne forvente at blive underkuede og at blive et Rov for deres Modstandere. Alligevel er en Krig mellem Nationerne for Øjeblikket ikke den mest truende Fare. Det, som i vor Tid er mest skikket til at indgyde Frygt, og som Statsmænd i en Række af Aar have besværet deres Hjærne med, er de sociale Spørgsmaal. Den gjensidige Følelse af Uvilje, som i længere Tid har været raadende blandt de forskjellige Samfundsklasser, er endelig udbrudt i de Forenede Stater og det paa en saa voldsom Maade, at det tildrager sig Regjeringens Opmærksomhed. Fra en Strejke er det udartet til et formeligt Oprør. Fabriker, Magasiner og Jernbanestationer ere stukne i Brand, og i Chicago har Oprøret naaet en saadan Højde, at det er blevet anset for nødvendigt at erklære Byen i Belejringstilstand.

Medens Regjeringen er hjælpeløs, og medens Statsmænd betragte Stillingen uden at vide, hvad Resultaterne vilde blive, behøve de trofaste Sidste-Dages Hellige ikke at nære nogen Frygt. Alt dette er blevet forudsagt. Men Menneskene have ringeagtet disse Profetier eller ogsaa forsøgt at bortforklare dem. I Mormons Bog læse vi paa flere Steder, at ingen Nation, der understøtter eller opmuntrer hemmelige Foreninger, kan blive længe bestaaende i det forjættede Land. Esaias siger: „Ve dem, som give ugudelige Love og udstede uretfærdige Skrivelser, for at fortrænge de Ringe fra deres Ret, og for at fravende de Elendige iblandt mit Folk deres Ret." (Es. 10, 1. 2.) At den amerikanske Nation har brugt denne Fremgangsmaade mod de Hellige er et unægteligt Faktum. Og Staterne Missouri og Illinois vare de Steder, hvor Pøbelen havde ubegrænset Magt over de

Hellige, og hvor saa meget uskyldigt Blod blev udgydt. At disse Steder nu selv blive hjemsøgte af Pøbelvælde er mere end Skjæbnens Tilskikkelse; det er en Tilkjendegivelse af Guds Retfærdighed. I hvilken Udstrækning disse tre uadskillelige Landeplager, Krig, Hunger og Pest, skulle hærje Amerikas skjønne Land, førend de sprede sig til den øvrige Verden, er os ikke bekjendt; dog siger Esaias: „Se Herren udtømmer Landet og gjør det øde, og han forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere." (Es. 24, 1.) Nogle ville muligvis sige: Her taler Profeten om Babylon og om det, som allerede er sket. Lader Ingen berolige sig selv paa denne Maade. Alt dette er endnu ikke gaaet i Opfyldelse. „Og jeg vil hjemsøge Jorderige for det Onde, og de Ugudelige for deres Misgjerning; og jeg vil bringe de Hovmodiges Stolthed til at høre op, og bøje Voldsmænds Overmod. Jeg vil gjøre Folk sjældnere end Guld, og Mennesker sjældnere end Guld fra Ophir." (Es. 13, 11. 12.) „Jorderige" indbefatter mer end det da kjendte Babylon, og det er tydeligt, at dette henviser til den sidste Tid.

Det er ikke Meningen med denne Artikel at forsøge at udlægge Skriften eller at indjage Skræk i vore Læseres Hjerter. De Sidste-Dages Hellige have Intet at frygte, saalænge de leve i Overensstemmelse med Guds Bud og Befalinger. Hensigten er blot at gjøre de Hellige opmærksomme paa, at vi have urolige Tider i Verden, og at de ikke skulle lade sig bedrage, naar de høre Agitatorer raabe, at det eller det er Aarsagen, og at det hele er en let Sag at ordne. Den virkelige Aarsag er, at Menneskene i Aarhundreder have vandret paa forbudne Veje, og i vor Tid have de forhærdet deres Hjerter mod Evangeliets Budskab og forsøgt at udrydde dem, som have annammet det. Og denne Aarsag vil medføre sin Virkning. „Saa stor en Trængsel, som ikke har været fra Verdens Begyndelse hidintil, som ikke heller skal blive. Og dersom disse Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneske frelst; men for de udvalgtes Skyld skulle disse Dage forkortes." (Matt. 24, 21. 22.)

Til de Hellige lyder Frelserens Ord nu som fordum: „Ser til, at ikke Nogen forfører Eder."

Ankomst af Missionærer.

Ældste Nels Forsberg fra Salt Lake City ankom til Kjøbenhavn via Liverpool den 30te Juni.

Vi byde Broder Forsberg hjertelig Velkommen.

Afløsning.

Ældste Carl M. Levorsen, som har arbejdet 1 Aar og 7 Maaneder i Aalborg Konference og den øvrige Tid i Kristiania Konference, løses fra sin Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 19de Juli.

Ældste G. A. Iverson, som blev afløst den 15de Maj, men som siden under Præs. H. J. Christiansens Rejse i Konferencen havde Tilsyn over Kristiania Gren, rejser ligeledes hjem med samme Selskab.

Begge disse Brødre have virket med Flid i Evangeliets Tjeneste og have udført et godt Arbejde.

Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Ældste Nels Forsberg beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret i Kjøbenhavn som Skriver for »Nordstjernan«.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Brigham Youngs Fødselsdag

højtideligholdtes paa en passende Maade paa mange Steder i Territoriet, og i Salt Lake City mindedes Dagen paa flere Maader. I den hedengangne Præsidents Bopæl, „Løvehuset," samledes omtrent alle af den nærværende Generation, som bærer Navnet Young, og den nu i mange Aar klosterstille Bygning gjenlød fra den ene til den anden Ende af Smaabørns Stemmer og Ungdommens Spøg og muntre Latter og Sang.

I Templets Annex samledes siden et udsøgt Selskab, der tilbragte en Del af Tiden med højtidelige Sange og Taler til Minde om Profeten Brigham Young. Da Mørket faldt paa, oplystes hele Templet fra Grundvolden til Taarnspirene med elektrisk Lys, og det var et overmaade imponerende Skue at se den mægtige og noble Granitbygning badet i det 19de Aarhundredes nye Lys, frembragt ved Templets eget Maskineri, og Tusinder af Mennesker betragtede det med Beundring og Glæde. Men dette blev gjort for at mindes Brigham Youngs 93de Fødselsdag; thi han var den, som lagde Grundstenen til Salt Lake Tempel, og som i Herrens Haand var et Redskab til at lægge Grundvolden til Utah Territorium; hans mægtige Genius og filantropiske Majestæt spores fra Nord til Syd og fra Øst til Vest i vort velsignede Bjerghjem, og saalænge hans Minde lever, maa Fred og Fremgang være Utahs himmelfødte Gave.

Renlighed er en Del af vor Religion.

Sundhedslæren begynder at blive Gjenstand for Folkets Yndest. For en Tid tilbage bleve de, som fremhævede denne Lære, betragtede med en vis Grad af Foragt. Deres utrættelige Arbejde har alligevel baaret Frugt. Tusinder af Folk iagttage og adlyde for Tiden Hygienens Principper med mere eller mindre Nøjagtighed; og i næsten alle vore offenlige Skoler læres Hygiene som et af de regelmæssige Fag i Undervisning. Dette har uden Tvivl en god Virkning.

Enhver Ting, som egner sig til Menneskeslægtens Forbedring i fysisk Henseende, er visselig rosværdig. Det er godt at udvikle de aandelige Evner, men paa samme Tid er det ikke godt at forsømme Legemets Pleje. De aandelige Kræfter skulde ikke udvikles paa de

fysiske Kræsters Bekostning. Baade Legeme og Aand skulde forbedres og forædles. Derfor burde det i højeste Grad anses for baade rigtigt og passende, at Hygiene læres i Skolerne, og at Børnenes legemlige Pleje ligesaavel tages i Betragtning som deres Aandsevners Udvikling.

Hvad er Hygiene? Den er kaldet en Videnskab. Den har sine Principer, sine Tilbud og sine Regler. Bind efter Bind ere skrevne derom, og den er bleven haandhævet og forklaret af mange lærde og veltalende Folk; men hvad er den i det Hele taget?

En Skribent siger i et af vore Tidsskrifter følgende derom:

„I Virkeligheden kunde Læren om Hygiene udtrykkes med et Ord — „Renlighed." Renlighed bestaar i: Ren, frisk Luft og rent Vand; i at holde det rent baade i og omkring Huset; i at holde sit Legeme rent; at have rene Klæder; at tillave ren Mad og at nyde den paa en renlig Maade; at være renlig i sit Arbejde; at have rene Vaner, Enhver især, baade Mand og Kvinde, samt at være ren i Vandel, Liv og Omgjængelse; — kan den mest ivrige Sundhedsprædikant muligvis tænke sig et Spørgsmaal angaaende Hygienen, som ikke vil blive tilfredsstillende besvaret af en saa omfattende Beskrivelse af Renlighed som denne?"

Vi forstaa Alle, hvad Renlighed betyder, og der er Ingen, som vil gjøre Indvendinger mod Renlighedens Nødvendighed. Det gamle Ordsprog er os vel bekjendt, at „Renlighed er næst efter Gudfrygtighed." Det er en Fornøjelse at gaa ind i et Skolehus, der er fyldt med Børn, som se renlige ud — rene i deres Person og iførte rene Klæder. Hvor iøjnefaldende er ikke et skiddent Barn i en saadan Skole! Renlighed, man kan kalde det Hygiene eller, hvad man vil, burde læres i vore Skoler. Dens Vigtighed og Betydning skulde indprentes i Børnenes Hukommelse. De burde lære at indse Nødvendigheden af at være rene i deres Person, at være renlig klædte og være rene i Udførelsen af deres Arbejde. Og i Særdeleshed burde det paalægges dem at være rene i deres Vaner samt i deres Liv og Omgjængelse. Disse ere store Hovedbetingelser for Børnenes Opdragelse. Hvis de oplæres paa denne Maade, da vilde de blive stærke og sunde Mænd og Kvinder, ikke alene i fysisk, men ogsaa i moralsk Henseende.

De Sidste-Dages Hellige tro, at Renlighed er absolut nødvendig. Det er en Del af deres Religion, ja i Sandhed en væsenlig Del. Guds Aand vil ikke bo i urene Tabernakler. Derfor kan Ingen, som har et urent Legeme, forvente at have Samkvem med den Helligaand. Det kunde maaske indvendes, at hermed menes blot moralsk Urenlighed. Men vilde ikke dette være en indskrænket Betragtning? Den Anvendelse af dette, som her er udviklet, viser sig i sin fulde Mening at være fornuftig og passende. Karret bør holdes rent udvendig saavel som indvendig.

Læren om Renlighed i alle dens Skikkelser burde indskjærpes i Børnenes Sind. Det er sandt, at mange smaa Børn holde ikke meget af at blive vaskede eller af at vaske sig selv, og i Virkeligheden have Nogle af dem Afsky for Vaskefadet. Deres Selvagtelse burde opvækkes ved at fremholde for dem den store Skam at være skidden. Derefter vil man kun have liden eller ingen Vanskelighed ved at formaa dem til at være renlige.

Vore Børn skulle ikke alene belæres om Nødvendigheden af at holde deres Person ren, men det store Værd, som ren Luft, rent Vand, rene Klæder og

Renlighed i Hjemmet have, burde fremholdes for dem. De Sidste-Dages Helliges Børn ere i Almindelighed velsignede med sunde Legemer. Det burde være af stor Vigtighed for dem at bevare deres Legemer, og de burde afstaa fra enhver slet Vane, som viser sig at være skadelig for dem. Gud har velsignet os med et prægtigt Land. Luften, vi indaande, er ren og oplivende. Der findes ikke paa noget andet Sted i Landet en mere sund og forfriskende Luft end den, vi have. Og dog findes der Folk, som ere saa taabelige, at de udelukke den fra deres Huse. Dette burde ikke ske. Vi burde lade Luften have frit Løb til vore Boliger og altid ihukomme, at uren Luft er skadelig. Lad ligeledes Solen skinne ind i vore Huse, og vær ikke bange for, at den mulig kan falme Tæpperne. Sundheden er mere værd end Tæpper.

Forældrene skulde vise Eksemplet i alle disse Ting. Hvis de gjøre dette, da vilde Børnene opvokse i en ren Atmosfære, og Virkningen deraf vil spores gjennem Livet. De ville lære at afsky Alt, som er urent, fordi det vil forekomme dem modbydeligt, og de ville finde Behag i at adlyde Sundhedens Love med den største Nøjagtighed. Naar dette Resultat er opnaaet, vil Sygdomme forekomme mere sjældent end nu, Levetiden vil blive forlænget, og Mænd og Kvinder ville fryde sig ved at være i Besiddelse af en klar og kraftig Forstand og sunde og stærke Legemer — skikkede til at være den Helligaands Templer. — Juv. Inst.

Lær Din Part og udfør den.

Nedskriveren af disse Linjer hørte en Gang en fremtrædende Taler i Kirken bruge følgende Illustration:

„Naar jeg har været til Forsamling i Salt Lake Citys store Tabernakel og lyttet til Sangen af et Kor, der bestaar af henimod 400 Personer, til de kraftige og liflige Melodier, der vare frembragte paa Orgelet ved en Kunstners Hænder, og til Lyden af mange Strengeinstrumenter, saa at den Harmoni, der saaledes blev frembragt, bevægede mit Hjertes inderste Følelser, har jeg ofte tænkt: Hvor meget gjerne Alt dette kunde sammenlignes med vort Liv. Der ser jeg en Sanger, som opmærksomt betragter sine Noder og synger af alle sine Kræfter; her er en Anden, som kun synger en Node eller to med forskjellige Mellemrum; derpaa bliver hele Koret tyst, og en blød Solostemme med et svagt Akkompagnement tiltaler vor Sjæl; gradvis begynde andre Stemmer eller Instrumenter at føjes til, saa at tilsidst enhver Sanger og Spiller er gjort brugbar, og det Hele sammenstemmer i et overvældende Kor af henrykkende Musik og Sang. Enhver Sanger har sin egen Part at udføre; Enhver af dem har lært sin Part og er forberedt paa at udføre den i det rette Øjeblik. Det Samme er Tilfældet med Musikerne. Et Stød af en Kornet er maaske netop det, der behøves paa det rette Sted i Stykket for at tilvejebringe den rette Effekt; hvis kun eet behøves, da vilde to fordærve Harmonien. En Musiker vover aldrig at tilføje Noget til sin Part, fordi han derved kunde resikere, at det Hele gik i Stykker. I Alt dette ser jeg kun et Sindbillede paa, hvad vort Liv burde være."

Dette er en fortræffelig Illustration. Ethvert menneskeligt Væsen, det er, enhver Aand, som det er bleven tilladt at komme ned paa Jorden, har sin bestemte Part at udføre. Hvor Mange er der blandt de Millioner af Væsner, som ere fulde af Liv og Haab, og som have store Forventninger om, hvad Livet vil bringe dem, som for et Øjeblik tænke over, hvad der er Aarsagen til deres Tilværelse? Hvor Mange føle, at de have en Mission at udføre, og at en Del om ikke hele deres Tid burde anvendes for at lære, hvad denne Mission er, og for at udføre den? Det er meget tvivlsomt, om Mange se det fra denne Side. Selve Grundprinciperne, som nu læres i de forskjellige Sekter blandt Kristendommen, modsætte sig denne Ide, thi de lære, at Frelseren allerede har udført den nødvendige Del, og at Alt, hvad Mennesket har at gjøre, er at tro, at han har gjort det — da er hans Mission opfyldt og hans Salighed sikret. De Sidste-Dages Hellige burde se paa det i et andet Lys.

De, som have sluttet Pagt med Gud, have højtideligt indgaaet paa at hjælpe til at opbygge hans Rige her paa Jorden. Enhver har sin Part at udføre. Det kan gjerne være et stort Kald eller maaske en ringe Lod, men enhver for sig er særdeles skikket til at udføre den Part, som er bleven ham tildelt. I Udførelsen af dette burde man afholde sig fra at indtage en højere Plads end den, Gud har bestemt for ham at udfylde. Det vilde anses ligesaa latterligt for dem, som ere blevne paalagte visse Pligter, at ville unddrage sig disse, for at prøve at opnaa Noget, der i deres Mening var større, som det vilde være for en Basstemme at forsøge at synge Sopran, eller for En, der i Hovedkoret kun har nogle faa Toner at udføre, uafbrudt at vedblive at synge. I begge Tilfælde vilde det foraarsage Mislyd og Disharmoni, og medens det vilde forstyrre hele Sangkoret, vilde det ogsaa fremkalde Kritik og delte Anskuelser i Kirkesamfundet.

Naar en Sidste-Dages Hellig en Gang vedkjender sig den Kjendsgjerning, at han eller hun har en Mission eller en Part at udføre, da opstaar selvfølgelig dette Spørgsmaal: „Hvad er min Part?" Enhver, som har paataget sig hellige Pagter, burde bestræbe sig for at besvare dette Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade. Efter at de en Gang formedelst Bøn og Aandens Vejledning havde lært at kjende deres Missions Egenskab, bliver det næste Skridt at studere Samme. Der fordres mere Bekymring, mere flittigt Studium og lang Øvelse for at lære dette fuldstændigt, end hvad der fordres af en Musiker for at lære sin Part, thi det omfatter ikke alene dette Liv, men det strækker sig ogsaa ind i Evigheden. Det kræver et langt og undertiden møjsommeligt og vanskeligt Arbejde tilfulde at lære denne Part at kjende, efter at den en Gang er bleven os tilkjendegiven, og alligevel maa man forstaa den, førend den sættes i Udførelse.

Naar de Hellige have lært deres Part og ikke ere villige til at udføre den, da ere de ikke i Stand til at fremrulle Herrens store Værk, som han har paabegyndt, men ville snarere hindre dets Fremgang. Hvorfor ere de Sidste-Dages Hellige med alt det Lys og al den Kundskab, som de have erholdt, alligevel et ufuldkomment Folk? Fordi mange Individer, der ere Medlemmer af Kirken, aldrig nogensinde have næret den Tanke, at de have en Part at udføre i dette store Værk; Andre vide ikke, hvad deres Part er, atter Andre have nægtet at modtage eller have for-

somt at lære deres Part, efter at den er bleven dem anvist, og atter Andre nægte at udføre deres Part, naar de have lært den. Med andre Ord, Nogle synge slet ikke, Nogle vide ikke, hvad de skulle synge, og Nogle ere begjærlige eller ærgjerrige efter at blive Korets Ledere, i Stedet for med deres forenede Bestræbelser at hjælpe til at danne et fuldkomment Kor.

Fra denne korte og maaske ufuldkomne Fremstilling kan man slutte sig til, at den største Fuldkommenhed kan opnaas ved, at Enhver især, ledet af den gode Indflydelse, bestræber sig for at fremme en fælles Opgave; og med Hensyn til den Kraft og Indflydelse, som ethvert af Kirkens Medlemmer besidder, da staar det Enhver af dem frit for at opnaa den Fuldkommenhed, hvorefter alle Hellige tragte. Naar Enhver udfører sin Part efter bedste Evne, da er den guddommelige Dirigent i Stand til at kontrollere hele Koret og at anvende dets Bestræbelser for at frembringe en fuldkommen Lovsang. Hvis enhver Sidste-Dages Hellig lærer og udfører den Part, han er bleven anbetroet, da vil Fuldkommenhed blive det endelige Resultat. — Mill. Star.

Et Budskab til Mars.

Fra Tid til anden have astronomiske Lærde fremsat Spørgsmaalet om at oprette en Slags Kommunikation med de Planeter, som høre til vort Solsystem, og den Kjendsgjerning, at fremragende Astronomer som Flammarion og Schiaparelli alvorligt have drøftet denne Gjenstand, lader formode, at Ideen er mere end fantastisk Drøm.

Fornylig blev dette Subjekt atter bragt paa Bane, grundet paa en interessant Opdagelse, der er gjort ved Flagstaff Observatorium i Arizona, hvor Observatoren melder, at han har seet to besynderlige Lys paa Planeten Mars i Retning af Sydpolens Sne. De, som synes at være forvissede om, at Mars er befolket af intelligente Beboere, meget ældre og selvfølgelig meget mere oplyste end Jordens Folkerace, og som tro, at disse Mars Indvaanere ved Hjælp af Signaler allerede have bestræbt sig for at fængsle Jordens Astronomers Opmærksomhed paa deres Tilværelse, ville uden Tvivl, i disse Lysfænomener paa Planetens Overflade se et nyt Forsøg paa at sende et Budskab over den uhyre Afgrund til vor Jord. Mangen en Tanke vil blive ofret for at virkeliggjøre Muligheden af at besvare dette formodede Signal.

Frank H. Norton, en af Østens Astronomer, giver fornylig i en Artikel til »Illustreret American« nogle ny og interessante Henstillinger med Hensyn til dette Emne. Hvis det kan indrømmes, siger han, at Mars er beboet, og at Folket der signaliserer os, da er Alt, hvad vi behøve at gjøre, kun dette: At følge deres Eksempel. Den foreslaaede Plan er at opstille tre klare Lys i Form af en Triangel. Disse Lys skulde anbringes saaledes, at intet andet kunstigt Lys kan forringe deres Glans; de skulle være paa et afsondret og særskilt Sted paa Jorden, saa at de let kunne opdages af intelligente Væsner.

Disse Betingelser, siger denne Skribent, kunne kun imødekommes paa et eneste Sted paa Jorden, og det er Pyramiden ved Ghizeh. Dette uhyre Bygværk er om Natten saa at sige indhyllet

i uigjennemtrængeligt Mørke med Undtagelse af Maane- og Stjernelys. Beliggenheden er eneſtaaende, da den er 30 Grader østlig Længde og 30 Grader nordlig Bredde og er tilsvarende til »Syrtis Major« (et meget fremragende Punkt paa Mars).

Hr. Norton foreslaar derfor, at man bør erholde Khedivens eller rettere den engelske Regjerings Tilladelse til at illuminere Pyramiden ved Hjælp af det stærkest elektriske Anlæg, som kan erholdes. Glødelamper skulle strække sig opad Hjørnerne fra Grunden til Toppen. Astronomer vilde være tilstede for at gjøre Observationer.

Forberedelser til et saadant Eksperiment bør paabegyndes uden Ophold. Planeten nærmer sig Jorden med hurtige Skridt, og den 20de Oktober vil den være i den mest gunstige Stilling overfor Jorden.

Man kan indvende mod denne Plan, at Pyramiden vil være en altfor lille Gjenstand til at kunne ses Millioner af Mile borte, selv om den bliver oplyst paa den beskrevne Maade. De Lystriangler, som vilde dannes, blive kun noget over 750 Fod paa hver Side, og medmindre Marsbeboerne ere i Besiddelse af Teleskoper, der i Styrke langt overgaa dem, som findes her paa Jorden, da vilde de knap være i Stand til at skjelne Lysglimt som Signaler. Ideen eller Forslaget er alligevel stor-artet. Det tilkjendegiver maaske den rette Fremgangsmaade i Anstrængelsen for at opklare en dyb Hemmelighed, og hvem ved, om ikke den menneskelige Intelligens, der altid tørster efter Kundskab, inden ret længe vil blive i Stand til at hæve sig til de højere Sfærer i en Grad, som det for Øjeblikket er umuligt at fatte. — Deseret News.

Dødsfald.

Jørgen Pedersen Halling, født paa Fejø, Danmark, den 24. September 1824, afgik ved Døden i Brigham City, Utah, den 4de Juni 1894. Broder Halling blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved Daab den 23de Januar 1855, og han emigrerede til Utah samme Aar. Han døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Christian Peter Sørensen, født i Danmark den 4de Maj 1837, afgik ved Døden i Scipio, Millard Co., Utah, den 21de Maj 1894. Han blev døbt den 4de Juni 1861 og emigrerede til Utah i 1862; han døde trofast i Evangeliet.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.